

Mill. Kr. Men blandt Udgifterne i disse 10 Aar figurere næsten 36 Mill. Kr. til Sernbænevæsenet, og regner man nu, saaledes som den høitærede Conseilspresident ofte og, som jeg tror, med en vis Føie har gjort, at Halvdelen af disse Udgifter er anvendt paa en frugtbringende Maade og er at betragte som opparet Kapital, der saaledes er et Tillæg til Overskudet, saa bliver det samlede Overskud i disse 10 Aar over 50 Mill. Nu er det jo ganske vist, at Udgifterne ligeledes ere tiltagne, og navnlig gjælder det jo med Hensyn til en Udgift, den største af dem alle, den, som udgjør endnu mere end samtlige de øvrige Udgifter i Føring, naar jeg undtager Udgiften til Forrentningen af Statsgjælden, nemlig Udgiften til Militærvæsenet. Denne Udgift er stegen fra 10 Mill. i 1865 og 66 til 16,300,000 Kr. efter det sidste Statsregnskab, og i det nu forelagte Finantslovsforslag er den budgeteret med 19 Mill. Kr., hvilket in parenthesis bemærket udgjør $9\frac{1}{2}$ Kr. pr. Hoved, medens den tilsvarende Udgift i Lybssland kun udgjør omtrent 8 Kr. pr. Hoved. Antager man nu, at denne Udgift fremdeles vil stige i det samme Forhold, eller at den, som mange jo ville, vil stige i et endnu noget større Forhold, saa er det ganske vist, at det kan have en vis Betænelighed at forminde Statsens Indtægter, men det forekommer mig, at man dog har nogen Grund til at sige, at dette, om Udgiften til Militærvæsenet saaledes vil blive Gjenstand for en stærk Stigning, endnu kun er en ubestemt Mulighed, som er et godt Stykke fra at blive til Virkelighed, og det stiller sig idetmindste for mig saaledes, at det maa betragtes som en for stor Forsynlighed, om man vil lægge en saadan ubestemt Mulighed til Grund for, hvilke Skatter der skal oppebæres. Ogsaa efter det Budget, der nu foreligger, er der jo, naar man, som jeg før bemærkede, fradrager paa den ene Side fra Indtægten det, der tilstøbes af Altiiverner, og paa den anden Side fra Udgiften det, der afbetales paa Statsgjælden, og de Udgifter, der maa betragtes som frugtbringende, et ikke ubetydeligt Overskud tilbage, som maa blive at lægge til det allerede opparede Overskud, og det forekommer mig derfor, at man uden nogen Uforsigtighed vil kunne indrømme nogen Afgang i de nuværende Indtægter. Pengene maa jo dog i Almindelighed antages at gjøre en større Nytte, naar de blive i Privates Hænder, end ved at opsamles i Statskassen.

Jeg vil endnu tillade mig at yttre et Par Ord med Hensyn til det foreliggende Forslags Forhold til Beskyttelsen af den indenlandske Industri. Den høitærede Minister bemærkede i den Anledning, at det for ham havde været den ledende Tanke, at man ikke burde forminde nogen bestaaende Beskyttelse ud over det Maal, som Produktionsvirkomheden kan taale. Jeg tror, at det er en Tanke, som de Fleste ville slutte sig til —

jeg gjør det idetmindste for mit Bedkommende ganske —, men jeg skulde dog tro, at det ved en nærmere Undersøgelse vil vise sig, at der maaste kan være enkelte Tilfælde, hvor Lovforslaget gaar videre i Omsorgen for den indenlandske Industri, end det efter denne Grundfætning behøvede at gjøre. Navnlig tror jeg, at der er enkelte Tilfælde, hvor man ved Fastsættelsen af de Positioner, der ere foreslaaede, ikke har taget aldeles tilstrækkeligt Hensyn til de Lettelser i Produktionsomkostningerne, der paa den anden Side fremkomme paa andre Positioner i det foreliggende Forslag. Jeg skal i den Henseende nævne en enkelt Artikel, som blev berørt igaar, netop fordi Udtalelsen da gik i en noget modsat Retning, nemlig raffineret Sukker. Hidtil have Alle været enige om, at den Beskyttelse, det raffinerede Sukker har, er for høi, og at den burde nedfattes. Der er gjentagne Gange fremkommet Forslag, senest ogsaa fra den nuværende høitærede Finantsminister, om en saadan Nedsættelse. Der er Mange, der mente, at den Nedsættelse, der da blev foreslaaet, 1 Ore pr. Pund, burde have været noget større. Regjeringen mente imidlertid — og Landstinget var enigt deri —, at man burde være varsom i saa Henseende og ikke gaa videre, end man med Sikkerhed kunde vide, at den paagjældende Industri kunde taale. Folkethinget var af en modsat Mening; det forlangte en yderligere Nedsættelse, og Følgen deraf blev, at der ingen Nedsættelse fandt Sted, saaledes at Raffinaderierne nu i en Række af Aar have nydt godt af den høie Beskyttelse, med Hensyn til hvilken Alle have været enige om, at den er for høi. I det nu foreliggende Lovforslag er der foreslaaet ganske den samme Toldsats, som saaledes tidligere blev foreslaaet af den høie Regjering, og der er saaledes ikke taget noget Hensyn til den Lettelse i Produktionsomkostningerne, som for denne Industri maa blive en Følge af, at Tolden baade paa Stenul og paa Bentul bliver afskaffet. Jeg tror, at det vilde være konsekvent, om man kom til en noget større Nedsættelse end den, der er foreslaaet. Noget Egnende gjælder, tror jeg, med Hensyn til enkelte andre Poster. Jeg skal her nævne farvede Bomuldstøier, som findes under Position 91, fremdeles grove Sernvæver. Hvad den sidste Position angaar, tror jeg, at Beskyttelsen vil paa Grund af bortfaldende Materialtold efter det nye Forslag blive større, idetmindste i mange Tilfælde ikke saa lidt større, end den nu er. Her hører maaste ogsaa en Bemærkning hen, som jeg ikke kan tilbageholde, nemlig en Bemærkning, hvormed jeg vil slutte mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Odense (W. Petersen) igaar udtalte, nemlig at naar man forhøier Tolden paa Tobak, vil det uden Tvivl være ganske nødvendigt, at man søger at forhindre Udbredelsen af Dyrkingen af indenlandsk Tobak, en Udbredelse, som det ellers ganske vist vil være at vente vil